

Arrest

nr. 258 888 van 30 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. POKORNY
Stationsstraat 10/002
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 12 mei 2021 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 26 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. POKORNY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 december 2001.

1.2. De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 19 december 2018 heeft op 21 december 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Haar vingerafdrukken werden afgenomen op 16 september 2016 in Bulgarije en op 15 mei 2016 in Frankrijk (Eurodac). Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij

beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 9 oktober 2020 met nummer X wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt haar de vluchtelingenstatus geweigerd.

1.3. Op 5 november 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek in om internationale bescherming. Op 29 december 2020 wordt dit verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan de commissaris-generaal. Op 21 januari 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd wordt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Yadgar van het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U bent Tadzjiek van etnische origine, ging tot de vijfde graad naar school en hielp nadien uw vader met zijn werk als landbouwer. U had een kalm leven en ging elke dag naar de moskee, waar u 's ochtends koranles kreeg. In uw dorp waren er veel jihadisten, zijnde de Taliban.

Op een ochtend kwamen er drie personen de moskee binnen. Ze stopten de les van de moellah en begonnen te prediken en op te roepen tot de jihad. Ze zeiden dat ongelovigen naar jullie land waren gekomen en dat het jullie plicht was om jihad te doen. Ook zeiden ze dat ze over drie of vier weken zouden terugkomen, waarop ze weggingen. Drie of vier weken later kwamen ze zoals gezegd terug naar de moskee en begonnen ze opnieuw te preken. Ze zeiden dat jullie jong waren en dat jullie met hen moesten samenwerken voor de jihad. Nogmaals drie of vier weken later kwamen ze een derde keer en zeiden ze dezelfde zaken zoals voorheen. Hierna, op een vrijdag, ging uw vader naar de moskee voor het gebed. U was er op dat ogenblik niet. Uw vader kreeg er, net zoals alle andere aanwezigen, te horen dat jonge jongens naar de Taliban gestuurd moesten worden om met hen samen te werken. Ook vroegen ze aan uw vader een foto van u te geven. Toen uw vader thuiskwam was hij erg triest. Hij vertelde uw moeder wat er gebeurd was waarop zij begon te huilen. U vroeg uw moeder wat er scheelde waarop ze zei dat u zou vermoord worden als u in Afghanistan bleef. Drie of vier dagen later stuurde uw vader u het land uit.

U reisde op illegale wijze via Pakistan, Iran en Turkije tot in Bulgarije, waar op 16 september 2016 uw vingerafdrukken genomen werden. Van Bulgarije trok u naar Servië, waar u ongeveer anderhalf jaar bleef. Nadien ging u naar Kroatië, waar u drie à vier maanden onderdak vond in een sociale woning. Via Slovenië wist u vervolgens Italië te bereiken. Hier verbleef u ongeveer twee maanden op straat. Dan reisde u naar Frankrijk, waar uw vingerafdrukken genomen werden op 15 mei 2018. Omdat u er lang moest wachten op uw registratie en vrienden van onderweg asiel aangevraagd hadden in België, besloot u eveneens naar België te komen. Op 19 december 2018 kwam u aan in België. Twee dagen later diende u uw verzoek om internationale bescherming in, omdat u in geval van terugkeer naar Afghanistan vreesde gedood te worden door de Taliban. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs neer, alsook een document van uw school.

Op 23 december 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde vrees voor de Taliban. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in haar arrest van 9 oktober 2020.

Op 5 november 2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u steeds de waarheid verteld te hebben en niets te willen wijzigen aan uw eerdere verklaringen. Wel voegde u toe dat uw situatie nog erger geworden is en dat uw vader intussen door de Taliban gedood werd. Ook verdween uw jongere broer I. (...) op de dag van uw vaders overlijden, en is uw moeder kort nadien overleden aan een hartaanval. Uw andere broer en twee zussen verblijven momenteel bij uw oom A. (...) die hen echter slecht behandelt. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende stukken neer: een dreigbrief van de Taliban waarin zij uw samenwerking eisen, een brief van de voorzitter van de provincieraad van Maidan Wardak waarin hij de problemen die u en uw vader met de Taliban hadden bevestigt, tien foto's.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u enerzijds niemand meer te zullen hebben waar u naartoe kan gaan en anderzijds gedood te zullen worden door de Taliban.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Wat betreft de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat uw vader intussen gedood werd door de Taliban en uw jongere broer op de dag van uw vaders overlijden verdween (zie verklaring volgend verzoek vraag 13 en 16), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien wenst het CGVS op te merken dat u op 23 december 2020 verklaarde dat uw vader zo'n zeven à acht maanden geleden door de Taliban gedood werd (zie verklaring volgend verzoek vraag 13), waarmee u zijn overlijden dus in februari of maart 2020 situeert. Tegelijkertijd gaf u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming aan Afghanistan reeds verlaten te hebben in de loop van het jaar 2016 (zie DVZ verklaring eerste verzoek vraag 37), hetgeen ook bevestigd werd door uw vingerafdrukken die genomen werden in Bulgarije in september 2016 (zie Eurodac hit in administratief dossier). Los van het feit dat er reeds geoordeeld werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan u en uw vaders problemen met de Taliban, zou dit betekenen dat er ruim vier jaar overgegaan is tussen de start van uw problemen met de Taliban en de uiteindelijke moord van de Taliban op uw vader, hetgeen eveneens bijzonder onaannemelijk is.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, meer bepaald een dreigbrief van de Taliban en een brief van de voorzitter van de provincieraad van Maidan Wardak (zie verklaring volgend verzoek vraag 18), moet eerst en vooral worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven blijkt uit vertaling dat de brief van de Taliban gedateerd werd op 07.11.1429 (zie ontvangstbewijs documenten opgesteld door de DVZ), hetgeen overeenkomt met 6 november 2008, wat zo'n 8 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou zijn. De brief van de voorzitter van de provincieraad, met datum 28.11.1398 ofwel 17 februari 2020, vermeldt dan weer opvallenderwijs dat u zich in België bevindt en nog niet erkend werd als vluchteling (zie verklaring volgend verzoek vraag 18), waarmee dit bewijsstuk onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter vertoont. Daarnaast kan opgemerkt worden dat in deze brief gesteld wordt dat uw vader "dagelijks bedreigd" en "overal tegengehouden" wordt omdat de Taliban op zoek is naar u, en dat de Taliban er onder meer ook mee dreigde zijn grond in beslag te nemen en huis af te branden (zie verklaring volgend verzoek vraag 18). De beweerde frequentie en ernst van deze bedreigingen, staan echter opnieuw haaks op het feit dat u Afghanistan reeds in 2016 verliet en de Taliban uiteindelijk pas in 2020 tot werkelijke represailles (namelijk de moord op uw vader) zou gekomen zijn, hetgeen wederom afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

De door u aangehaalde bijkomende vrees dat u niemand heeft in Afghanistan waar u naartoe kan gaan (zie verklaring volgend verzoek vraag 19) kan evenmin overtuigen, noch een ander licht werpen op de beoordeling van uw asielaanvraag. Gezien uw problemen met de Taliban niet geloofwaardig worden geacht, kan er immers eveneens geen geloof worden gehecht aan de dood van uw vader die volgens uw verklaringen hier onlosmakelijk mee verbonden is. Hetzelfde geldt bijgevolg ook voor de verdwijning van uw broer Ilyas, die u op de dag van uw vaders overlijden situeerde. Dat uw moeder overleden is aan een hartaanval acht het CGVS niet onmogelijk, hoewel evenmin bewezen. De foto's, waarvan u verklaart dat uw overleden ouders er op te zien zijn (zie verklaring volgend verzoek vraag 21), herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Dienaangaande kan opgemerkt worden dat foto's eender wie kunnen afbeelden, en eender waar, wanneer en in eender welke omstandigheden kunnen genomen zijn of zelfs geënceneerd zijn. Een foto van het lichaam van uw vader bewijst met andere woorden niet dat uw vader gedood werd door de Taliban, noch kan een loutere foto van het lichaam van uw moeder aantonen dat zij effectief overleden is aan een hartaanval. Daarbij is het enigszins vreemd dat u verklaart deze foto's ontvangen te hebben van uw oom waarbij uw andere broer en twee zussen momenteel zouden verblijven, hoewel u tegelijk aangeeft dat deze oom een slechte man is die hen ook slecht behandelt (zie verklaring volgend verzoek vraag 21).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de

aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 304-315, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt omschreven als een politiek en strategisch belangrijke provincie, vanwege de nabijheid van Kabul en de ligging op een kruispunt van snelwegen die het westen en het oosten van Afghanistan, evenals het noorden en het zuiden met elkaar verbinden. Wardak wordt bestempeld als een relatief onstabiele provincie in de centrale regio van het land, waar de taliban in de meeste districten actief is. Gedurende de verslagperiode heeft de taliban zijn aanwezigheid, invloed en controle in de provincie versterkt. Tegelijkertijd werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd.

De veiligheidssituatie in de provincie wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Een aanzienlijk deel van die confrontaties betroffen operaties en aanvallen uitgevoerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De taliban viseerden op hun beurt leden van de Afghaanse veiligheidstroepen, of hun faciliteiten, zoals controleposten, hoofdkwartieren of konvooien en voertuigen. Jaarlijks, meer bepaald in het voorjaar en de zomer, leiden migraties van Kuchi-nomaden voorts tot gewelddadige confrontaties als gevolg van grondconflicten met de Hazara, voornamelijk in de Behsud-districten. Bijna een derde van de door ACLED geregistreerde veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's berrbommen of IED's gebruikten om de Afghaanse veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 184 burgerslachtoffers vielen, een daling van 18% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 604 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Wardak werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Wardak willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2019 zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat

er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

2.2. Vooreerst stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal ten onrechte vaststelde dat er in hoofde van de verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden zijn. De verzoekende partij stelt dat zij persoonlijke elementen van kwetsbaarheid laat gelden. *In concreto* betoogt de verzoekende partij dat: “*Dat verzoeker naar het psychologisch verslag (verklaring) van Dokter in de Psycholoog E. [D.] van 1 februari 2021 (stuk 1) verwijst waaruit zijn psychologische problemen blijken: verzoeker stelt dat deze problemen verklaren waarom het voor hem niet evident is om over zijn problemen te spreken; Aangezien Dr. E. [D.] het ziektebeeld van verzoeker beschrijft en melding maakt van het feit dat verzoeker bij hem reeds in therapie is sedert februari 2019. Hij geeft een diagnose en maakt gewag van het feit dat verzoeker lijdt aan een zwaar psychisch trauma. Hij licht toe dat hij de diagnose van een récurrente depressieve stoornis (DSM V 296.32, 296.33) weerhoudt en dat deze diagnose later tijdens de therapie moet bevestigd en/of verijnd worden. De therapie begon in 2019 maar werd onderbroken in februari 2020 o.m. tgv sanitaire crisis en de beschikbaarheid van een tolk. Deze psychologische problemen werden opgelopen door de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt. Zijn patiënt, zo verklaart hij, heeft het moeilijk met het verwerken van wat hij heeft meegemaakt, trauma’s (stuk 1); Doordat uit deze medische verklaring (dewelke concreet is en uitspraak doet over een diagnose) kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat is om op een volwaardige manier deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud;*

Doordat bij het persoonlijk onderhoud de protection officer had moeten vaststellen dat verzoeker niet in staat was om de vragen correct te begrijpen en een antwoord te formuleren;

Doordat ondanks de onmiddellijk vast te stellen symptomen mbt de gezondheidstoestand van verzoeker ten onrechte aan hem geen steunmaatregelen werden toegekend tijdens het persoonlijk onderhoud op 23 december 2020: er werden geen pauzes aangeboden en er werd niet te kennen gegeven dat

verzoeker zelf om bijkomende pauzes kon vragen indien hij de behoefte daartoe voelde. De protection officer heeft zijn aanpak ondanks de toestand waarin verzoeker zich bevond ten onrechte niet aangepast. Hij maakte geen gebruik van specifieke gespreksmethoden die bij dergelijke vast te stellen geestestoestand gebruikelijk zijn;

Doordat de gezondheidstoestand van verzoeker zijn verklaringen beïnvloedt en doordat deze gezondheidstoestand in overweging dient genomen te worden bij de beoordeling van zijn asielrelaas;

Doordat de eisen aangaande de nauwkeurigheid van de verklaringen van verzoeker ten onrechte niet werden bij gestuurd door de protection officer;

Doordat volgens de verklaring van Dokter in de Psycholoog E. [D.] het multidisciplinair team van het asielcentrum in het aanmeldingsdocument van januari 2021 melding maakte van het feit dat "Mijnheer wegglijdt en op heden zelfs niet meer lacht. Hij is vermagerd, en geeft aan enkel nog op zijn kamer te vertoeven sinds zijn tweede asielaanvraag. Hij geeft aan moeite te hebben met het verwerken van gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt, trauma's". De dokter bevestigt dit beeld. Hij beschrijft dit beeld door te stellen dat hij een op zichzelf teruggetrokken jongeman ziet, op de rand van de psychische decompensatie, hij straalt een grote droefheid uit;

Doordat ontegensprekelijk de protection officer op 23 december 2020 (het multidisciplinair team beschrijft in januari 2021 het hoger uiteengezet ziektebeeld) indicaties kreeg dat verzoeker niet in staat was en is om op een autonome en functionele wijze zijn asielrelaas te verdedigen.

Deze indicaties kregen niet het gepaste gevolg;

Doordat verzoeker indicaties vertoont dat hij moeilijkheden heeft op cognitief niveau;

Doordat de beschreven medische toestand een ander licht moet werpen op de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn asielrelaas, zowel wat betreft het aspect gedetailleerd zijn en wat betreft het plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte;

Doordat de analyse van het verslag van het persoonlijk onderhoud aantoont dat de protection officer met de psychische toestand van verzoeker geenszins rekening heeft gehouden bij de inschatting van zijn asielmotieven;

Doordat de psychische toestand van verzoeker een verklaring biedt voor de aangehaalde argumenten van het Commissariaat generaal mbt de ongeloofwaardigheid van bepaalde verklaringen van verzoeker;

Doordat de medische verklaring, dewelke concreet is en uitspraak doet over een diagnose, de geloofwaardigheid van verzoeker kan herstellen en een ander licht kan werpen op de door verzoeker geformuleerde asielmotieven;

Doordat uit het bijgebrachte stuk (stuk 1) onomstotelijk kan afgeleid worden dat verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeert de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen en een correct beeld te bieden van gebeurtenissen, zijn familieleden, reisweg en reisomstandigheden;

[...]

Doordat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verklaringen naar aanleiding van huidig verzoek louter bijkomende verklaringen zijn die volledig in het verlengde liggen van de eerder afgelegde verklaringen die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd en op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid;

Doordat herhaald wordt dat de geattesteerde geestestoestand (stuk 1) de vastgestelde ongeloofwaardigheid kan herstellen. Het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besluit in de alhier bestreden beslissing dat er ruim vier jaar overgegaan is tussen de start van de problemen van verzoeker met de Taliban en de uiteindelijke moord van de Taliban op zijn vader. Dit bevestigt dat verzoeker inderdaad niet op een volwaardige manier kan deelnemen aan een persoonlijk onderhoud. Er wordt geen tegenstrijdigheid weerhouden, wel wordt gesteld dat het onaannemelijk is;

Doordat de overwegingen van de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met betrekking tot de nieuwe documenten die verzoeker aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, meer bepaald een dreigbrief van de Taliban en een brief van de voorzitter van de provincieraad van Maidan Wardak, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker als uitgangspunt hebben;

Doordat omwille van de hoger aangehaalde motieven waardoor de besluitvorming van het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wat betreft de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker op de helling komt te staan, de overwegingen mbt de nieuwe documenten die werden neergelegd naar aanleiding van het volgend asielverzoek en die onlosmakelijk verbonden zijn met de eerder afgelegde verklaringen, eveneens op de helling komen te staan;

Doordat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besluit en zulks ten onrechte, dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt;

Doordat de bestreden beslissing steunt op een onvolledig administratief onderzoek omdat de aangebrachte feiten ten onrechte niet aanleiding hebben gegeven tot een volwaardig gehoor en onderzoek om uit te maken of verzoekende partij al dan niet een gegronde vrees koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie;"

2.3. Per aanvullende nota brengt de verzoekende partij het stuk bij dat door de behandelde psycholoog opgesteld werd en waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, doch niet aan het verzoekschrift toegevoegd werd. Het betreft een e-mail van 1 februari 2021 die door de behandelde psycholoog naar de advocaat van de verzoekende partij verstuurd werd.

2.4.1. Op 26 mei 2021 ontvangt de Raad een brief van het opvangcentrum waarin aangegeven wordt dat de verzoekende partij sinds februari 2019 psychologische begeleiding krijgt bij een erkende psycholoog. Ze geven aan dat voormelde psycholoog een attest zal opstellen omtrent het mentaal welbevinden van de verzoekende partij. Dit attest zal zo spoedig mogelijk aan de advocaat van de verzoekende partij bezorgd worden.

2.4.2. Op 29 juli 2021 maakt de sociale dienst van het opvangcentrum waar de verzoekende partij verblijft het attest van 1 juni 2021 van de behandelde psycholoog van de verzoekende partij over.

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de provincie Wardak bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018,
- de *"Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note"* van EASO van december 2020,
- de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van 12 maart 2020,
- een kaart van het stedelijk gebied van Jalalabad van 27 november 2019, en
- het *"Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report"* van EASO van september 2020.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren

indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit haar eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. De verzoekende partij maakte echter op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ 23 december 2020). Zij heeft op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van haar voorgehouden psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de gevoerde procedure, noch om enige andere reden. Nochtans kreeg zij toen al psychologische begeleiding. Bij het invullen van de vragenlijst in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming geeft de verzoekende partij weliswaar aan dat ze door een psycholoog behandeld wordt omdat ze onderweg naar hier geslagen werd en hierdoor veel vergeet, maar hieruit blijkt niet dat er sprake is van een daadwerkelijke cognitieve stoornis die bepaalde ondersteunde maatregelen vereist.

Uit het e-mailbericht van 1 februari 2021 van de behandelde psycholoog en uit het psychologisch attest van 1 juni 2021 van dezelfde psycholoog blijkt dat de verzoekende partij sinds begin 2019 door de psycholoog begeleid wordt. Het emailbericht van 1 februari 2021 geeft aan dat deze begeleiding in februari 2020 onderbroken werd omwille van de sanitaire crisis en de beschikbaarheid van de tolk, maar dat de behandeling in januari 2021 hervat werd. Het psychologisch attest daarentegen stelt dat er van maart 2019 tot september 2019 vier sessies hebben plaatsgevonden en dat de sociaal assistent van de verzoekende partij begin 2021 opnieuw contact opgenomen heeft omdat haar mentale toestand verslechterde. In 2021 vonden er vier sessies plaats.

De psycholoog bevestigt in zijn emailbericht ook de bevindingen van het multidisciplinair team van het opvangcentrum, namelijk dat de verzoekende partij sinds haar tweede verzoek om internationale bescherming wegglijdt, dat de verzoekende partij moeite heeft met de verwerking van de gebeurtenissen en trauma's die ze meegemaakt heeft. De psycholoog weerhoudt een terugkerende depressieve stoornis, maar deze diagnose moet later tijdens de therapie nog bevestigd en/of verfijnd worden. Voorts wordt aangegeven dat de verzoekende partij een grote droefheid uitstraalt en te kennen geeft dat zij slaapproblemen heeft. In het psychologisch verslag wordt aangegeven dat er sprake is van een terugkerende depressieve stoornis van matige ernst met melancholische kenmerken. De behandelde psycholoog stelt ook dat er sprake is van een slaapprobleem, van anhedonie, een afname

van het vermogen om te denken, besluiteloosheid, een depressieve gemoedstoestand, huilbuien, gewichtsverlies, intermitterende angstaanvallen en een uitgesproken sociale terugtrekking.

Alhoewel er sprake is van een terugkerende depressieve stoornis en dat de verzoekende partij problemen heeft met de verwerking van de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt, wordt noch in het e-mailbericht van de psycholoog noch in zijn uitgebreide psychologisch verslag gestipuleerd dat er in hoofde van de verzoekende partij bijzondere procedurele noden zijn. Ook wordt geen melding gemaakt van cognitieve stoornissen op het ogenblik van het eerste persoonlijk onderhoud of bij het afleggen van verklaringen in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming. Evenmin geeft het attest aan dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeerde om de verklaringen omtrent haar volgend verzoek om internationale bescherming af te leggen. De Raad kan aannemen dat het invullen van de vragenlijst "verklaringen volgend verzoek" op de Dienst Vreemdelingenzaken in hoofde van de verzoekende partij een zekere mate van stress en zenuwachtigheid veroorzaakt heeft. Uit een lezing van de "verklaring volgend verzoek", afgelegd door de verzoekende partij op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt alleszins dat de verzoekende partij in staat was om op een logische wijze te antwoorden op de gestelde vragen. De verzoekende partij kon ook haar verklaringen en antwoorden verbinden met hetgeen zij in het kader van haar voorgaande verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Het e-mailbericht en het psychologisch attest van de behandelde psycholoog laat niet toe anders te oordelen. Daarenboven blijkt uit het attest van de behandelde psycholoog dat de verzoekende partij sinds februari 2019 begeleid wordt, doch heeft ze hiervan geen melding gemaakt in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming.

De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij geen normaal gesprek heeft kunnen voeren omwille van haar mentale problemen. In dit verband wijst de Raad erop dat dit betoog van de advocaat van de verzoekende partij geen weerslag vindt in het e-mailbericht van de behandelde psycholoog of in zijn psychologisch attest. In het psychologisch attest is er sprake van een afname van het vermogen om te denken, doch laat dit niet toe om te besluiten dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert om een normaal gesprek te voeren. Uit het geheel van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij in staat was om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij kon eveneens omstandige verklaringen en beschrijvingen geven. De verzoekende partij geeft ter terechtzitting ook aan dat zij medicatie neemt, maar kan niet aangeven welke medicatie het is. Ook ligt er geen medisch attest in dit verband voor.

Gelet op wat voorafgaat, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat haar rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vasthoudt aan haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij

stelt steeds de waarheid te hebben gezegd en niets te willen wijzigen aan haar verklaringen. Ook geeft ze aan dat de situatie erger geworden is, dat haar vader gedood werd door de taliban en dat haar jongere broer verdwenen is. Haar moeder zou kort na haar vertrek aan een hartaanval overleden zijn. Haar andere broer en twee zussen verblijven ondertussen bij een oom die hen slecht behandelt.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een dreigbrief van de taliban waarin ze eisen dat de verzoekende partij met hen samenwerkt, een brief van de voorzitter van de provincieraad van Maidan Wardak waarin de problemen van de verzoekende partij en haar vader bevestigd worden, tien foto's en een e-mailbericht van 1 februari 2021 van haar psycholoog.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw steunt op het door haar voorgehouden vluchtrelaas bij haar eerste verzoek. De verzoekende partij stelt immers te volharden in haar vluchtrelaas zoals uiteengezet bij haar eerste verzoek om internationale bescherming. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 21 december 2018 werd door verwerende partij bij beslissing van 23 december 2019 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Bij 's Raads arrest van 9 oktober 2020 met nummer 242 048 werd de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en werd de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden vluchtrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Uit 's Raads arrest van 9 oktober 2020 blijkt dat in kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat de voorgehouden problemen van de verzoekende partij met de taliban geenszins geloofwaardig zijn omdat (i) de verzoekende partij zich onterecht als minderjarige voordeed hetgeen haar algemene geloofwaardigheid aantast; (ii) de door de verzoekende partij geschetste gang van zaken, waarbij de taliban jongeren zouden zijn komen ronselen in de moskee in haar dorp, niet geloofwaardig is nu het niet aannemelijk is dat de taliban tot driemaal toe zouden afdruipten zonder rekruten; (iii) de verzoekende partij bovendien opvallend weinig informatie kan verschaffen over deze gedwongen rekruteringen die volgens haar ook reeds in het verleden plaatsvonden; (iv) het niet aannemelijk is dat volgens de verzoekende partij niemand anders het verzoek van de taliban weigerde en iedereen bijgevolg zijn zonen gaf; (v) de vaststelling dat haar familie nog zonder (ernstige) problemen heden in haar dorp kan verblijven niet te verzoenen is met verzoekers verklaring als zou de taliban hebben gesteld dat families die zouden weigeren hun zoon of zonen naar de taliban te sturen, vermoord zouden worden; (vi) uit de objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt; (vii) de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vertelde over het feit dat er, terwijl zij zelf in de moskee was om les te volgen, meermaals personen kwamen om op te roepen tot de jihad.

Bijgevolg kunnen haar verklaringen dat haar vader door de taliban vermoord werd omwille van haar problemen met de taliban en dat haar broer eveneens hierdoor verdwenen is, niet beschouwd worden als nieuwe elementen. Het zijn immers verklaringen die de voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd. Daarenboven verklaart de verzoekende partij op 23 december 2020 dat haar vader zo'n zeven à acht maanden geleden door de taliban gedood werd. In dit verband wijst de Raad erop dat haar vader volgens haar eigen verklaringen aldus in februari

of maart 2020 overleden is. Haar vader is aldus overleden tijdens haar beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch heeft de verzoekende partij hiervan tijdens voormelde beroepsprocedure geen melding gemaakt. Uit de notities van persoonlijk onderhoud van 4 november 2019 blijkt dat de verzoekende partij ten tijde van haar eerste verzoek om internationale basis nog om de drie maanden contact had met haar vader. Gelet op de eerdere verklaringen van de verzoekende partij, is het dan weinig geloofwaardig waar ze in haar tweede verzoek om internationale bescherming verklaart dat ze *“geen contact meer heeft met mijn overgebleven familie in Afghanistan”* (volgende verklaring, vraag 21) en pas twee weken voor het indienen van haar tweede verzoek om internationale bescherming van haar oom vernomen dat haar ouders overleden zijn. Dit knelt des te meer omdat de verzoekende partij reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming meegedeeld heeft dat zij van haar vader vernomen heeft dat haar moeder overleden was. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Tegelijkertijd gaf u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming aan Afghanistan reeds verlaten te hebben in de loop van het jaar 2016 (zie DVZ verklaring eerste verzoek vraag 37), hetgeen ook bevestigd werd door uw vingerafdrukken die genomen werden in Bulgarije in september 2016 (zie Eurodac hit in administratief dossier). Los van het feit dat er reeds geoordeeld werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan u en uw vaders problemen met de Taliban, zou dit betekenen dat er ruim vier jaar overgegaan is tussen de start van uw problemen met de Taliban en de uiteindelijke moord van de Taliban op uw vader, hetgeen eveneens bijzonder onaannemelijk is.”*

De documenten die de verzoekende partij bijbrengt werden nog niet eerder bijgebracht, maar kunnen geenszins beschouwd worden als nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij motiveert dat: *“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, meer bepaalde een dreigbrief van de Taliban en een brief van de voorzitter van de provincieraad van Maidan Wardak (zie verklaring volgend verzoek vraag 18), moet eerst en vooral worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven blijkt uit vertaling dat de brief van de Taliban gedateerd werd op 07.11.1429 (zie ontvangstbewijs documenten opgesteld door de DVZ), hetgeen overeenkomt met 6 november 2008, wat zo'n 8 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou zijn. De brief van de voorzitter van de provincieraad, met datum 28.11.1398 ofwel 17 februari 2020, vermeldt dan weer opvallenderwijs dat u zich in België bevindt en nog niet erkend werd als vluchteling (zie verklaring volgend verzoek vraag 18), waarmee dit bewijsstuk onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter vertoont. Daarnaast kan opgemerkt worden dat in deze brief gesteld wordt dat uw vader "dagelijks bedreigd" en "overal tegengehouden" wordt omdat de Taliban op zoek is naar u, en dat de Taliban er onder meer ook mee dreigde zijn grond in beslag te nemen en huis af te branden (zie verklaring volgend verzoek vraag 18). De beweerde frequentie en ernst van deze bedreigingen, staan echter opnieuw haaks op het feit dat u Afghanistan reeds in 2016 verliet en de Taliban uiteindelijk pas in 2020 tot werkelijke represailles (namelijk de moord op uw vader) zou gekomen zijn, hetgeen wederom afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. De door u aangehaalde bijkomende vrees dat u niemand heeft in Afghanistan waar u naartoe kan gaan (zie verklaring volgend verzoek vraag 19) kan evenmin overtuigen, noch een ander licht werpen op de beoordeling van uw asielaanvraag. Gezien uw problemen met de Taliban niet geloofwaardig worden geacht, kan er immers eveneens geen geloof worden gehecht aan de dood van uw vader die volgens uw verklaringen hier onlosmakelijk mee verbonden is. Hetzelfde geldt bijgevolg ook voor de verdwijning van uw broer I. (...), die u op de dag van uw vaders overlijden situeerde. Dat uw moeder overleden is aan een hartaanval acht het CGVS niet onmogelijk, hoewel evenmin bewezen. De foto's, waarvan u verklaart dat uw overleden ouders er op te zien zijn (zie verklaring volgend verzoek vraag 21), herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Dienaangaande kan opgemerkt worden dat foto's eender wie kunnen afbeelden, en eender waar, wanneer en in eender welke omstandigheden kunnen genomen zijn of zelfs geënsceeneerd zijn. Een foto van het lichaam van uw vader bewijst met andere woorden niet dat uw vader gedood werd door de Taliban, noch kan een loutere foto van het lichaam van uw moeder aantonen dat zij effectief overleden is aan een hartaanval. Daarbij is het enigszins vreemd dat u verklaart deze foto's ontvangen te hebben van uw oom waarbij uw andere broer en twee zussen momenteel zouden verblijven, hoewel u tegelijk aangeeft dat deze oom een slechte man is die hen ook slecht behandelt (zie verklaring volgend verzoek vraag 21).”* De voormelde motieven vinden steun in het

administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het e-mailbericht van de psycholoog wijst op gebeurtenissen die de verzoekende partij meegemaakt heeft en op trauma's, zonder verdere precisering. Dit element is op zich te vaag om beschouwd te worden als een nieuw element in de zin van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg liggen er geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij zodanig gewijzigd is dat er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

In de aanvullende nota wordt terecht gemotiveerd dat: *"Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten,

overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in

het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt omschreven als een politiek en strategisch belangrijke provincie, vanwege de nabijheid van Kabul en de ligging op een kruispunt van snelwegen die het westen en het oosten van Afghanistan, evenals het noorden en het zuiden met elkaar verbinden. Wardak wordt bestempeld als een relatief onstabiele provincie in de centrale regio van het land, waar de taliban in de meeste districten actief is. Gedurende de verslagperiode heeft de taliban zijn aanwezigheid, invloed en controle in de provincie versterkt. Tegelijkertijd werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd.

De veiligheidssituatie in de provincie wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Een aanzienlijk deel van die confrontaties betroffen operaties en aanvallen uitgevoerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De taliban viseerden op hun beurt leden van de Afghaanse veiligheidstroepen, of hun faciliteiten, zoals controleposten, hoofdkwartieren of konvooien en voertuigen. Jaarlijks, meer bepaald in het voorjaar en de zomer, leiden migraties van Kuchi-nomaden voorts tot gewelddadige confrontaties als gevolg van grondconflicten met de Hazara, voornamelijk in de Behsud-districten.

Bijna een derde van de door ACLED geregistreerde veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'.

Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's gebruikten om de Afghaanse veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 184 burgerslachtoffers vielen, een daling van 18% in vergelijking met 2018.

Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 604 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Wardak werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Met andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Wardak willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij ook dat sinds 10 à 15 dagen haar provincie in handen van de taliban is, en dat ze dit via Facebook vernomen heeft. Er worden echter geen documenten neergelegd om dit betoog van de verzoekende partij dat ze ter terechtzitting houdt te onderbouwen. Evenmin blijkt dit uit het betoog van haar advocaat ter terechtzitting.

In dit verband wijst de Raad er tot slot nog op dat het e-mailbericht van de psycholoog en het psychologisch attest van 1 juni 2021 niet toelaten om te besluiten dat er in hoofde van de verzoekende

partij sprake is van persoonlijke omstandigheden die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in haar regio van herkomst dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat. Het psychologisch attest stelt dat er sprake is van besluiteloosheid, een vermindering van het denkvermogen en angstaanvallen. Echter wordt dit niet verder gepreciseerd en de aangegeven hoe ernstig dit is, gelet op de terugkerende depressieve stoornis van matige ernst. Evenmin wordt ter terechtzitting hieromtrent meer duiding gegeven en aangetoond waarom de verzoekende partij van mening is dat voormelde elementen, gelet op de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, persoonlijke omstandigheden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in haar regio van herkomst dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het dorp Yadgar van het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde nieuwe elementen zijn waaruit zwaarwegende gronden blijken om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS